

Arrest

nr. 270 568 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 oktober 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 16 juni 2021 vroeg de verzoekende partij voor de derde maal de gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoonzus, mevrouw F. K.

De eerste twee aanvragen, ingediend op respectievelijk 13 januari 2020 en 19 augustus 2020 werden geweigerd op respectievelijk 29 april 2020 en op 22 januari 2021. Deze weigeringen werden aan de verzoekende partij betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij ging

tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en gaf ook geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij diende echter op 16 juni 2021 een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in.

Op 20 oktober 2021 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 20.

Op dezelfde dag werd een beslissing met inreisverbod van drie jaar genomen.

Dit betreft de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : M

voornaam : O

geboortedatum : 29.12.2000

geboorteplaats : Ghouhiya

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20.10.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

0 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en EZ]

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in juli 2019 samen met zijn beide ouders een visum type C bekam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Doel van de reis was familiebezoek en garant/gastheer voor deze visumaanvraag was een zekere B. M. uit Amsterdam. Op 25.07.2019 kwam betrokkene de Schengenzone binnen. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko en diende in België 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonzus (de echtgenote van zijn broer K) op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 13.01.2020 en op 19.08.2020 werden geweigerd op 29.04.2020 en op 22.01.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 16.06.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste twee aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 29.04.2020 en van 04.02.2021 die op respectievelijk 30.04.2020 en op 04.02.2021 aan hem werden betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende broer en schoonzus. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"ENIG MIDDEL: Schending van de artikelen 74/11 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur, doordat het inreisverbod niet gegrond is op de juiste feitelijke gegevens en niet is gegrond op een afweging en/of onderzoek van de specifieke omstandigheden van verzoeker,

Eerste onderdeel: de verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt en de verwerende partij steunt zich op foutieve feitelijke gegevens

1.

Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1 Vw, waarin bepaald wordt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746).

Welnu, verwerende partij beslist een termijn van 3 jaar op te leggen, omdat er geen termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek (stuk 1).

Met deze motivering verwijst verwerende partij naar het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd gegeven (stuk 2).

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen van het gezins- en familieleven van verzoeker.

De staat heeft een positieve verplichting een overweging te maken van het belang van de staat om de immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

De verwerende partij steunt zich op een motivering die in feite niet correct is.

De verwerende partij betwist stelt dat verzoeker de procedure van artikel 47/2 Vreemdelingenwet zou misbruiken om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. De verwerende partij verwijst daarbij naar het feit dat verzoeker reeds twee aanvragen gezinshereniging heeft ingediend, en dat verzoeker tegen geen enkele beslissing in beroep ging, en vervolgens een derde aanvraag indiende waarbij verzoeker dezelfde stukken zou hebben voorgelegd als bij de eerste aanvragen.

Dit is niet correct.

De eerste twee aanvragen werden niet geweigerd omdat verzoeker niet in aanmerking zou komen, doch wel omdat verzoeker niet voldoende stukken zou hebben voorgelegd om dit te staven.

Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen die beslissingen, omdat verzoeker begreep dat hij voldoende stukken diende voor te leggen. Verzoeker heeft rekening gehouden met deze opmerkingen, en heeft alle mogelijke stukken opgevraagd, en heeft vervolgens een nieuwe aanvraag ingediend waarbij alle mogelijke stukken worden voorgelegd.

De motivering dat verzoeker louter een nieuwe aanvraag zou hebben ingediend met dezelfde stukken, en alzo de procedure zou misbruiken, is dan ook volstrekt verkeerd.

Trouwens, de eerste aanvraag dateert van 13.01.2020 en de tweede aanvraag dateert van 19.08.2020. Bij de derde aanvraag – waarvan de verwerende partij beweert dat die werd ingediend met dezelfde stukken – worden stukken voorgelegd die dateren van latere datum. Deze stukken kunnen onmogelijk bij de eerste twee aanvragen voorgelegd geweest zijn, want ze zijn van latere datum. De attesten waaruit blijkt dat verzoeker onvermogen is, zijn opgesteld in 2021.

De verwerende partij steunt zich op de premisse dat verzoeker de procedure zou misbruiken door telkens dezelfde aanvraag in te dienen, terwijl dit geenszins het geval was, en verzoeker rekening had gehouden met de opmerkingen en conform de motivering uit de eerste beslissingen, een zeer gestoffeerde bundel heeft samengesteld met alle mogelijke stukken die aantonen dat verzoeker ten laste is van het gezin van de burger van de unie.

De bestreden beslissing houdt niet de minste rekening met het feit dat verzoeker effectief ten laste is van het gezin van zijn broer en schoonzus.

Hierdoor heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht, het motiveringsbeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vw. geschonden.

Huidig middel is ernstig en gegrond.

Tweede onderdeel: de verwerende partij heeft ten onrechte de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd

1.

De beslissing tot weigering van verblijf tot het opleggen van een inreisverbod, steunt zich op het feit dat aan verzoeker een beslissing werd afgeleverd tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Echter is deze beslissing onwettig, zodat a fortiori ook het inreisverbod onwettig is.

Artikel 47/1, 2° Vw. stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Art. 47/3. § 2 Vw. stelt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.

Dat verzoeker en de referentiepersoon schoonbroer en schoonzus zijn, staat niet ter discussie, en werd door de verwerende partij reeds erkend en haar beslissingen (stuk 1).

Overeenkomstig artikel 47/1, 2° Vw. dient verzoeker om als “ander familielid van een burger van de Unie” te worden beschouwd, te bewijzen dat hij in het land van herkomst, zijnde Marokko, ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van zijn zus.

Verzoeker legt alle bewijzen voor.

3.

Ten eerste legt verzoeker alle bewijzen voor waaruit blijkt dat hij zelf onvermogen is.

Verzoeker legt de attesten voor, uitgaand van de belastingadministratie van het Koninkrijk Marokko, waarin wordt geattesteerd dat verzoeker over geen eigendommen beschikt en geen belastingen heeft op woonst, alsook dat hij over geen inkomsten beschikt.

Deze attesten werden gelegaliseerd, en dienen door de Belgische overheid te worden aanvaard.

3.1.

De beslissing tot weigering van verblijf legt deze attesten zomaar naast zich neer, stellende dat deze attesten zijn opgesteld op verklaring op eer van verzoeker en daarom niet kunnen aanvaard worden.

Deze motivering kan onmogelijk gevolgd worden.

Vooreerst is het zo dat deze attesten zijn opgesteld door de bevoegde administratie volgens de correcte procedure zoals die in Marokko wordt toegepast, zijn gelegaliseerd, en door de Belgische overheid dienen te worden aanvaard.

Waar deze attesten volstrekt rechtsgeldig zijn, is er geen reden om aan de inhoud te twijfelen.

Er anders over oordelen zou impliceren dat de Belgische overheid eender welk document naast zich neer zou mogen leggen, zonder enige reden, terwijl dit document op de correcte manier is tot stand gekomen.

Verzoeker kan ook niet meer voorleggen dat wat hij van de administratie ontvangt. De voorgelegde documenten zijn de officiële documenten die hij van de administratie heeft ontvangen, en die aldus dienen te worden aanvaard.

De motivering waarbij geen rekening kan worden gehouden met deze attesten is aldus niet correct.

3.2.

De beslissing tot weigering van verblijf stelt dat het attest enkel betrekking zou hebben op de regio Berkane, en dat dit dus niet zou uitsluiten dat verzoeker in een andere regio eigendommen zou bezitten.

Verzoeker legde echter ook een attest voor dat hij geen belastingen op woonst heeft, voor heel het grondgebied Marokko.

Waar het ene attest inderdaad vermeldt dat verzoeker geen eigendommen heeft in de regio Berkane, vermeldt het andere attest wel degelijk dat verzoeker geen belastingen op woonst – en a fortiori geen woonst – heeft in heel Marokko.

De motivering dat er enkel zou zijn aangetoond dat hij in de regio Berkane geen eigendom zou hebben, is aldus niet correct.

3.3.

De beslissing tot weigering van verblijf stelt dat de attesten enkel betrekking hebben op de periode na aankomst in België, en niets zeggen over de periode voor aankomst in België.

Verzoeker zou volgens de beslissing tot weigering van verblijf inkomsten hebben kunnen verwerven voor aankomst in België.

Hierbij gaat de verwerende partij volledig voorbij aan het gegeven dat verzoeker pas kort voor zijn vertrek naar België meerderjarig is geworden.

Verzoeker werd meerderjarig op 29.12.2018, en enkele maanden later heeft hij Marokko reeds verlaten.

De beslissing tot weigering van verblijf laat uitschijnen dat verzoeker in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek inkomsten zou hebben kunnen verwerven, maar negeert daarbij het gegeven dat dit feitelijk onmogelijk was, gelet op zijn minderjarigheid.

Om die reden alleen is duidelijk dat verzoeker over geen inkomsten beschikte in Marokko.

Verzoeker legt voorts ook tal van betaalbewijzen voor van zijn schoonzus en broer aan hemzelf en aan zijn vader, waaruit eveneens blijkt dat verzoeker over geen inkomsten beschikte en afhankelijk was van de inkomsten van zijn schoonzus.

Dat verzoeker over geen inkomsten beschikte in Marokko, staat zwart op wit vast.

De motivering uit de beslissing tot weigering van verblijf kan dan ook onmogelijk worden gevolgd.

4.

Tevens is aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt, en deze heeft aangewend om verzoeker te onderhouden, aangezien verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

4.1.

Verzoeker legde de arbeidsovereenkomst en de loonfiches van zijn schoonzus voor, waaruit haar inkomsten blijken.

In de beslissing tot weigering van verblijf wordt vermeld dat niet zou aangetoond zijn dat zijn schoonzus niet ten laste van de Belgische staat valt, doch haar arbeidscontract en haar loonfiches liggen voor, en alzo is duidelijk aangetoond dat zij niet ten laste van de Belgische staat valt.

4.2.

De beslissing tot weigering van verblijf stelt dat weliswaar de inkomsten van de schoonzus voorliggen, maar dat uit de stukken niet zou blijken dat dit inkomen ten behoeve van verzoeker zou zijn gebruikt.

Dit blijkt echter wel uit de stukken, zodat de motivering niet correct is.

Verzoeker legt immers tal van betaalbewijzen voor, waaruit zwart op wit blijkt dat dit inkomen werd gebruikt om verzoeker te onderhouden. In de periode tussen 01.03.2016 en 08.09.2019 werden maar liefst 39 betalingen uitgevoerd. Dit betreffen 39 betalingen in 43 maanden tijd. Dus gemiddeld bijna 1 betaling per maand. De betalingen gebeurden zowel door de broer van verzoeker, als door de referentiepersoon.

4.3.

De beslissing tot weigering van verblijf stelt dat deze betalingen aldus niet afkomstig zouden zijn van de referentiepersoon. Ook deze motivering kan niet gevolgd worden.

De referentiepersoon is gehuwd met de broer van verzoeker, dit volgens het wettelijk stelsel van gemeenschap van aanwinsten. Aldus maakt het niets uit of de betaling uitgaat van de referentiepersoon zelf, dan wel van haar echtgenoot, aangezien zij gehuwd zijn, en de inkomsten gemeenschappelijk zijn. Indien de echtgenoot van de referentiepersoon een betaling uitvoert, dan gebeurt dat met het geld van de referentiepersoon en vice versa.

Aldus is wel degelijk gebleken dat het inkomen van de referentiepersoon werd gebruikt ten behoeve van verzoeker.

5.

De beslissing tot weigering van verblijf stelt voorts dat de betalingen die zijn gebeurd, te beperkt en te onregelmatig zouden zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs.

Er werden 39 betalingen uitgevoerd in 43 maanden tijd, tussen 01.03.2016 en 08.09.2019. Dit betreft aldus gemiddeld bijna 1 betaling per maand.

Verzoeker heeft al deze betaalbewijzen voorgelegd.

De motivering dewelke stelt dat al deze betalingen te beperkt en te onregelmatig zouden zijn, is aldus niet correct.

6.

Er kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststellingen:

- Dat verzoeker de schoonbroer is van de referentiepersoon, unieburger.*
- Dat verzoeker noch over inkomsten noch over middelen beschikt in Marokko, en hij bovendien minderjarig was tot kort voor zijn aankomst in België.*
- Dat de referentiepersoon over een vast inkomen beschikt, en deze steeds heeft aangewend ten behoeve van verzoeker, wat blijkt uit de talrijke betaalbewijzen.*

Meer bewijzen kan verzoeker niet voorleggen. Alles is bewezen.

De beslissing die stelt dat verzoeker niet zou aantonen dat hij aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° zou voldoen, schendt aldus de voormelde bepalingen.

A fortiori is ook het inreisverbod onwettig.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt en dat zij zich steunt op foutieve feitelijke gegevens. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens de verzoekende partij echter niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen van haar gezins- en familielevens. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar gezins- en familielevens.

De bestreden beslissing bevat nochtans de volgende motieven:

“Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende broer en schoonzus. Nergens uit het dossier

blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij moet, opdat zij de schending van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wil maken, uiteraard eerst aannemelijk maken dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van die bepaling. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inwoont bij haar broer en schoonzuster.

De verzoekende partij is echter meerderjarig.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van

bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

In casu heeft de verwerende partij voorafgaand aan de bestreden beslissing vastgesteld dat er geen sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid. De aanvragen tot gezinshereniging waarnaar de verzoekende partij verwijst werden allen geweigerd omwille van het feit dat er geen afhankelijkheid kan worden vastgesteld. De verzoekende partij heeft nooit een beroep ingediend tegen deze beslissingen, zodat kan aangenomen worden dat zij berust in deze beslissingen.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Voorts betwist de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij de Vreemdelingenwet zou misbruiken om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Zij betwist dat zij dezelfde stukken zou hebben neergelegd naar aanleiding van haar derde aanvraag tot gezinshereniging. Zij stelt dat zij rekening heeft gehouden met de opmerkingen uit de vorige beslissingen en dat zij nieuwe stukken heeft voorgelegd. Zo verwijst zij naar een nieuw attest van onvermogen dat dateert van 2021.

Nazicht van de stukken van het administratief dossier toont aan dat de eerste en de tweede aanvraag tot gezinshereniging onder meer werden verworpen omdat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon. De stukken die zij naar aanleiding van haar derde aanvraag neerlegde, zijn nagenoeg dezelfde stukken die zij naar aanleiding van haar vorige aanvragen had neergelegd. Het attest van onvermogen dateert weliswaar van 2021 maar dit neemt niet weg dat er ook bij de vorige aanvragen een attest van onvermogen werd neergelegd. Het loutere feit dat dit een recenter attest is, verandert niets aan de vaststellingen van de verwerende partij. Aldus is de vaststelling van de verwerende partij dat zij opnieuw dezelfde stukken heeft neergelegd en aldus de Vreemdelingenwet misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen niet kennelijk onredelijk.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij noch de schending van de zorgvuldigheidsplicht, noch het motiveringsbeginsel, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Voor zover de verzoekende partij verder argumenten aanbrengt waarom zij van oordeel is dat de verwerende partij haar aanvraag gezinshereniging onterecht heeft geweigerd, zijn deze argumenten allemaal gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 oktober 2021. Dit is niet de *in casu* bestreden beslissing, en deze argumenten zijn dan ook niet dienstig en om die reden niet-ontvankelijk.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij niet betwist dat in het voornoemde bevel om het grondgebied te verlaten voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, noch dat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Deze twee determinerende motieven van de bestreden beslissing blijven dan ook overeind.

Verder betwist de verzoekende partij geen van de andere motieven van de bestreden beslissing, zodat ook deze motieven overeind blijven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU